

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

R J E Š E N J E

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Borisa Markovića, predsjednika vijeća, mr. sc. Mirjane Juričić i Blanše Turić članica vijeća, te sudske savjetnice Matee Milolože, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja H. Š. iz Z., kojeg zastupa opunomoćenica S. D., odvjetnica u Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., radi šutnje uprave, na sjednici vijeća održanoj 13. svibnja 2020.

r i j e š i o j e

- I. Upravni spor se obustavlja.
- II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.

Obrazloženje

Tužitelj je ovom Sudu podnio tužbu dana 16. siječnja 2020. u kojoj navodi da tuženik nije riješio njegovu žalbu radi neodlučivanja o zahtjevu za pristup informacijama od 10. ožujka 2018., iako je rok za donošenje rješenja o žalbi istekao najkasnije 15. siječnja 2020. Tužitelj je predložio da ovaj Sud naloži tuženiku Povjereniku za informiranje da u roku od 8 dana donese odluku o žalbi.

Tuženik je u odgovoru na tužbu naveo da je svojim rješenjem, klasa: UP/II-008-07/20-01/119, urbroj: 401-01/04-20-1 od 18. veljače 2020., koje dostavlja u prilogu odgovora na tužbu odlučio o predmetnoj žalbi tužitelja, pa stoga predlaže da ovaj Sud rješenjem obustavi postupak. U odnosu na potraživanje troška od strane tužitelja ističe da tužitelj ne koristi odvjetničke usluge u prvostupanjskom i drugostupanjskom postupku, već samo kada se obraća tužbom naslovnom sudu, pa se postavlja pitanje je li tužitelj intenzivnim podnošenjem zahtjeva za pristup informacijama, nakon toga podnošenjem žalbi i iscrpljivanjem kapaciteta ureda financiranog od strane poreznih obveznika, a zatim traženjem naknade odvjetničkih troškova kod podnošenja tužbi, prešao granicu prihvatljivog i bona fide disponiranja pravom tužitelja da ostvari svoje pravo, jer na navedeni način zapravo dovodi do onemogućavanja funkcioniranja pravnog sustava. Tuženik smatra vrlo upitnim traženje troška sastavljanja predmetne tužbe od strane odvjetnika u kojoj tužitelj nigdje ne navodi klase prvostupanjskog, te drugostupanjskog predmeta koji se odnosi na njegovo traženje, nego vlastite brojčane oznake, pa se zapravo niti ne bi moglo sa sigurnošću utvrditi na što se ista odnosi obzirom da se tek uvidom u upisnik predmeta upravnog postupka koji se vodi kod tuženika može utvrditi

da se radi o pravnoj stvari o kojoj je naslovnom sudu već ranije podnesena tužba u predmetu, poslovni broj: UsII-477/18, a iz čega bi se moglo zaključiti da je svrha podnošenja predmetne tužbe zapravo samo u traženju naknade odvjetničkog troška, pri čemu se nenavođenjem službenih klasifikacijskih oznaka predmeta tuženika i prvostupanjskog tijela naslovni sud dovodi u zabludu kako bi ponovno odlučivao u pravnoj stvari o kojoj je već ranije odlučio. Tuženik predlaže sudu da odbije zahtjev tužitelja za naknadu troškova spora i donese odluku da svaka stranka snosi svoje troškove.

Tužitelj je dostavio očitovanje na odgovor na tužbu u kojem u bitnom navodi da je suglasan s tim da se predmetni upravni spor obustavi, ali uz dosuđivanje traženog troška.

Odredbom članka 43. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine”, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) propisano je da će sud obustaviti spor ako tuženik u tijeku spora u cijelosti postupi prema tužbenom zahtjevu.

Tužbenim zahtjevom, tužitelj je u smislu odredbe članka 22. stavka 2. točke 2. Zakona o upravnim sporovima zahtijevao donošenje pojedinačne odluke koja nije donesena u propisanom roku. Budući da je tuženik u tijeku upravnog spora takvu odluku donio, ispunjeni su uvjeti iz naprijed citirane odredbe članka 43. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima za obustavu upravnog spora, pa je sukladno odredbi članka 46. stavka 1. točke 2. Zakona o upravnim sporovima riješeno kao pod točkom I. izreke rješenja.

Zahtjev tužitelja za naknadu troškova spora sud nalazi neosnovanim na temelju odredbe članka 79. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima. Naime, sukladno zaključku sa sjednice sudaca ovoga Suda od 14. listopada 2013. u sporu pokrenutom radi šutnje uprave moguće je proširiti tužbeni zahtjev na osporavanje odluke javnopravnog tijela donesene nakon pokretanja spora radi šutnje uprave, jer se radi o sporu u istoj upravnoj stvari. U konkretnom slučaju tužitelj nije odabrao navedenu procesnu mogućnost predviđenu odredbom članka 40. Zakona o upravnim sporovima, nego je protiv naknadno donesenog rješenja tuženika podnio posebnu upravnu tužbu koji spor se vodi pred ovim Sudom, pod poslovnim brojem: UsII-90/20. Stoga, prema ocjeni suda, u konkretnom slučaju traženi trošak upravnog spora u predmetu zbog šutnje uprave nije opravdan i priznavanje takvog troška ne bi bilo u skladu s načelom učinkovitosti upravnog spora propisanog odredbom članka 8. Zakona o upravnim sporovima prema kojoj će sud upravni spor provesti brzo i bez odugovlačenja, uz izbjegavanje nepotrebnih radnji i troškova, onemogućit će zlouporabu prava stranaka i drugih sudionika u sporu, te će odluku donijeti u razumnom roku.

Slijedom izloženog, odabir tužitelja da suštinski u istoj stvari podnese dvije tužbe, iako je u ovom predmetu mogao proširiti tužbeni zahtjev i na taj način zatražiti ocjenu zakonitosti naknadno donesenog rješenja tuženika, ne može biti na teret tuženika, pa je riješeno kao pod točkom II. izreke rješenja. O troškovima spora bit će odlučeno sukladno odredbi članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima u predmetu, poslovni broj: UsII-90/20 ovisno o uspjehu tužitelja u sporu.

U Zagrebu, 13. svibnja 2020.

Predsjednik vijeća
Boris Marković, v.r.